

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 151/06-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. novembra 2006 v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Eduarda Bárány a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť Ing. P. K., P., zastúpeného advokátkou JUDr. A. K., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 223/2000, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. P. K. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 223/2000 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Ing. P. K. **p r i z n á v a** primerané finančné zadosťučinenie vo výške 25 000 Sk (slovom dvadsaťpäťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Trenčín **p o v i n n ý** vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Trenčín je povinný uhradiť Ing. P. K. trovy právneho zastúpenia vo výške 6 825,50 Sk (slovom šesťtisícosemstodvadsaťpäť slovenských korún a päťdesiat halierov) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. A. K., P., do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti Ing. P. K. nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. apríla 2006 doručená sťažnosť Ing. P. K., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. A. K., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 223/2000.

Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vidí sťažovateľ v nasledovne opísanom skutkovom stave.

Sťažovateľ podal Okresnému súdu Považská Bystrica 6. augusta 1999 žalobu o určenie, že služobný pomer trvá a uloženie povinnosti umožniť mu vykonanie služobnej prísahy. Sudcovia Okresného súdu Považská Bystrica vyslovili svoju zaujatosť v prejednávani a rozhodovaní tejto veci z dôvodu, že sa osobne poznajú so sťažovateľom.

Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 19 Nc 1/00 z 31. januára 2000 rozhodol o prikázaní danej veci na prejednanie a rozhodnutie okresnému súdu. V predmetnej veci sa uskutočnilo niekoľko pojednávaní a okresný súd rozsudkom sp. zn. 8 C 223/2000 zo 17. marca 2003 žalobu sťažovateľa v plnom rozsahu zamietol.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 5 Co 172/2003 z 12. apríla 2005 tak, že rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľ uvádza, že od doručenia uznesenia krajského súdu neboli zo strany okresného súdu vykonané žiadne úkony, preto podal 1. februára 2006 sťažnosť na prietahy v konaní. Predseda okresného súdu v odpovedi, ktorá bola právnej zástupkyňi sťažovateľa doručená 27. marca 2006, uviedol, že sťažnosť považuje za dôvodnú a zákonná sudkyňa bola upozornená na povinnosť konať vo veci bez zbytočných prietahov.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti sťažovateľ vo svojom návrhu výroku rozhodnutia (petite) žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní okresného súdu sp. zn. 8 C 223/2000 a prikázal mu konať v uvedenej veci bez prietahov. Zároveň žiada priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 70 000 Sk a náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 6 825,50 Sk.

Ústavný súd 17. mája 2006 sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 223/2000, prijal na ďalšie konanie uznesením sp. zn. III. ÚS 151/06.

Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Preto ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, lebo vzhľadom na charakter veci, kde je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti listom, doručeným ústavnému súdu 21. septembra 2006. Po podrobnom chronologickom

opísaní vo veci vykonaných úkonov zo strany okresného súdu konštatoval, že otázka skutkovej a právnej zložitosti veci nie je z hľadiska prieťahov v konaní významná, nezistil žiadne prekážky postupu konania podľa § 107 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), taktiež nezistil žiadne prieťahy v konaní, ktoré by spôsobil sťažovateľ alebo iný účastník konania. Potvrdil, že k prieťahom v konaní, ktoré spôsobil okresný súd, došlo v období od 29. marca 2000 (vec bola doručená súdu z dôvodu prikázania veci nadriadeným súdom) do 10. januára 2001 (výzva sudkyne navrhovateľovi na predloženie dokladov) a od 16. mája 2005 (expedované rozhodnutie odvolacieho súdu) do 3. apríla 2006 [vydanie uznesenia o zastavení konania a postúpení veci Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“)]. Zároveň však uviedol, že prieťahy v konaní, ktoré vznikli na odvolacom súde (od 11. mája 2004 do 12. apríla 2005), nemožno prirátat' na ťarchu okresného súdu.

V závere svojho stanoviska predseda okresného súdu zdôraznil, že skutočnosť, že okresný súd vo veci meritórne nerozhodol a nebola tak odstránená právna neistota sťažovateľa ohľadne existencie jeho služobného pomeru k odporcovi, nemožno pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa pripočítat' na ťarchu okresného súdu, pretože to bol práve sťažovateľ, ktorý sa domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by sa odstránil stav jeho právnej neistoty, na orgáne, ktorý nie je vo veci právomocný konať a rozhodnúť.

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľa, vyjadrenia predsedu okresného súdu a hlavne spisu okresného súdu sp. zn. 8 C 223/2000 zistil nasledovný priebeh a stav konania:

Predmetom konania je žaloba sťažovateľa proti Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru Slovenskej republiky v T. (ďalej len „odporca“), v ktorej sa domáha určenia, že jeho služobný pomer u odporcu trvá a uloženia povinnosti odporcovi umožniť mu zložiť služobnú prisahu. Žaloba bola Okresnému súdu Považská Bystrica doručená 11. augusta 1999 a zaevidovaná pôvodne pod sp. zn. 3 C 537/99.

Listom z 1. októbra 1999 Okresný súd Považská Bystrica zaslal žalobu odporcovi za účelom vyjadrenia sa k nej. Dňa 14. októbra 1999 bolo súdu doručené stanovisko odporcu k návrhu na začatie konania.

Dňa 30. novembra 1999 zákonná sudkyňa adresovala nadriadenému krajskému súdu prípis, ktorým predložila predmetnú právnu vec na rozhodnutie o jej vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci z dôvodu, že sa cíti byť vo veci zaujatá. K prípisu bolo pripojené aj stanovisko ostatných sudcov Okresného súdu Považská Bystrica, ktorí sa rovnako vo veci cítili byť zaujatí. Vec bola krajskému súdu predložená 9. decembra 1999.

Dňa 30. decembra 1999 členka senátu krajského súdu oznámila predsedníčke senátu, že sa vo veci cíti byť zaujatá. Z uvedeného dôvodu predsedníčka senátu predložila vec predsedovi krajského súdu na určenie iného člena senátu namiesto sudkyne, ktorá jej oznámila svoju zaujatosť.

Krajský súd vydal 31. januára 2000 uznesenie sp. zn. 19 Nc 1/2000, ktorým rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Považská Bystrica sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania v predmetnej právnej veci a vec sa na prejednanie a rozhodnutie prikazuje okresnému súdu. Predmetné rozhodnutie krajského súdu spolu so spisom bolo Okresnému súdu Považská Bystrica doručené 18. februára 2000. Okresnému súdu bola vec doručená 29. marca 2000 a bola zaevidovaná pod sp. zn. 8 C 223/2000.

Dňa 28. novembra 2000 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa, ktorým doplnil návrh na začatie konania a zároveň navrhol vydanie predbežného opatrenia.

Postup okresného súdu v predmetnom konaní v období od 10. januára 2001 do 19. februára 2002, keď okresný súd na predloženie listinných dôkazov vyzval sťažovateľa (listom z 10. januára 2001) a Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v P. (listom z 13. februára 2001); vydal uznesenie sp. zn. 8 C 223/00 zo 4. apríla 2001, ktorým návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia zamietol; doručil spis krajskému súdu (9. mája 2001) za účelom rozhodnutia o odvolaní sťažovateľa voči predmetnému uzneseniu

(z 23. apríla 2001); doručoval účastníkom konania uznesenie krajského súdu sp. zn. 19 Co 163/01 z 30. mája 2001, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu (doručené okresnému súdu 13. júna 2001); nariad'oval pojednávania a vo veci pojednával (30. októbra 2001, 11. decembra 2001); vyžiadaval informácie a listinné dôkazy od Nemocnice pre obvinených a odsúdených v T. (listami z 28. novembra 2001, a z 10. januára 2002) a od Okresnej prokuratúry v T. (listom z 10. januára 2002) a plynulo smeroval k odstráneniu právnej neistoty s'ťažovateľa (rozhodnutiu vo veci).

Pojednávanie vo veci nariadené okresným súdom 19. februára 2002 na 8. apríl 2002 bolo zrušené z dôvodu, že vybavujúcej sudkyňi uplynulo štvorročné funkčné obdobie a v dôsledku nekreovania Súdnej rady Slovenskej republiky nemohol byť podaný návrh na jej vymenovanie prezidentovi republiky do funkcie sudcu bez časového obmedzenia.

Podľa úradného záznamu v spise bola sudkyňa vymenovaná do funkcie sudcu bez časového obmedzenia až 4. októbra 2002.

Následne 24. októbra 2002 okresný súd nariadil pojednávanie vo veci na 25. november 2002. Pojednávanie sa však neuskutočnilo pre chorobu vybavujúcej sudkyne. Dňa 17. decembra 2002 okresný súd vytýčil termín pojednávania vo veci na 5. február 2003. Na pojednávaní 5. februára 2003 okresný súd vykonal výsluch účastníkov konania a svedka, pričom za účelom doplnenia dokazovania odročil pojednávanie na 17. marec 2003.

Rozsudkom sp. zn. 8 C 223/2000 zo 17. marca 2003 okresný súd žalobu s'ťažovateľa v celom rozsahu zamietol. Odvolanie s'ťažovateľa, doručené okresnému súdu 28. mája 2003, tento súd odstúpil odvolaciemu krajskému súdu 18. júna 2003.

Dňa 7. mája 2004 predsedníčka odvolacieho senátu, do oddelenia ktorého napadla predmetná právna vec na rozhodnutie o odvolaní s'ťažovateľa proti rozsudku, predložila vec predsedovi krajského súdu na rozhodnutie o vylúčení svojej osoby z prejednávania

a rozhodnutia veci z dôvodu svojej zaujatosti. Dňa 11. mája 2004 predseda krajského súdu prideliť vec v súlade s rozvrhom práce inému predsedovi senátu.

Krajský súd ako odvolací súd až 12. apríla 2005 uznesením sp. zn. 5 Co 172/03 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Predmetné rozhodnutie bolo okresnému súdu doručené 13. mája 2005.

Po doručení rozhodnutia odvolacieho súdu účastníkom konania, okresný súd až 3. apríla 2006 vydal uznesenie, ktorým konanie zastavil a vec postúpil ministerstvu vnútra z dôvodu právomoci.

Sťažovateľ 27. apríla 2006 podal voči predmetnému rozhodnutiu odvolanie, ktoré okresný súd doručil odvolaciemu súdu 5. mája 2006.

Dňa 10. mája 2006 predsedníčka odvolacieho senátu, do oddelenia ktorého napadla predmetná právna vec na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa, predložila vec predsedovi krajského súdu na rozhodnutie o pridelení veci inému sudcovi postupom podľa § 15 OSP z dôvodu svojej zaujatosti. Dňa 11. mája 2006 vydal predseda krajského súdu opatrenie, na základe ktorého bola vec 15. mája 2006 pomocou elektronickej podateľne pridelená inému predsedovi odvolacieho senátu.

Krajský súd vydal 11. augusta 2006 uznesenie sp. zn. 5 Co 152/2006, ktorým uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Uznesenie bolo spolu so spisom doručené okresnému súdu 12. septembra 2006. Ostatným úkonom okresného súdu bolo doručovanie rozhodnutia odvolacieho súdu účastníkom konania (expedované 12. septembra 2006).

Keďže sťažovateľ sa v dôsledku vyššie uvedených skutočností dlhodobo ocitá v stave právnej neistoty, listom z 1. februára 2006 podal predsedovi okresného súdu sťažnosť na priesťahy v predmetnom súdnom konaní. Podaním sťažnosti na zbytočné priesťahy v konaní sťažovateľ pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavnému súdu vyčerpал iné

právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje tak, ako to vyžaduje § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého má každý právo na to, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov sa naplní, ako to konštantne ústavný súd vo svojich rozhodnutiach uvádza, až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. I. ÚS 10/98, I. ÚS 89/99).

V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu „Odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ (IV. ÚS 59/03), pričom uvedený účel možno dosiahnuť zásadne až právoplatným rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná (I. ÚS 76/03, II. ÚS 157/02). K vytvoreniu „stavu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (III. ÚS 127/03).

Svojím návrhom vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa sťažovateľ obmedzil len na postup

okresného súdu v predmetnej veci. Keďže v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania (okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone – čo nie je tento prípad), ústavný súd v uvedenom rozsahu vec ďalej skúmal a rozhodol v nej (teda len postup a rozhodovanie okresného súdu v dobe, keď vec vybavoval).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 3/00, II. ÚS 813/00, III. ÚS 142/03).

Pokiaľ ide o kritérium „právna a faktická zložitost' veci“, ústavný súd vzal do úvahy právny a skutkový stav veci. Vzhľadom na uznesenie okresného súdu z 3. apríla 2006, ktorým z nedostatku právomoci súdu bolo konanie zastavené a vec bola postúpená ministerstvu vnútra, pričom toto rozhodnutie bolo odvolacím súdom potvrdené, ústavný súd konštatuje, že otázka skutkovej a právnej zložitosti nie je z hľadiska priet'ahov v konaní okresného súdu významná.

Správanie účastníka je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd pri podrobnom preštudovaní daného spisu nezistil žiadne okolnosti, ktorými by sťažovateľ prispel k zbytočným priet'ahom v konaní.

Tretím hodnotiacim kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťuje, či došlo k porušeniu namietaných základných práv sťažovateľa, je správanie sa (postup) samotného súdu. Pri skúmaní skutočností, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k porušeniu vyššie označeného základného práva, ústavný súd zistil, že to tak je, a to bez existencie zákonnej prekážky (napr. III. ÚS 214/04).

Hoci k celkovo neprimeranej dobe konania vo veci sťažovateľa zásadne prispel odvolací krajský súd (o dvoch odvolaniach sťažovateľa rozhodoval takmer dva roky), jeho postup ústavný súd vzhľadom na viazanosť petitom neskúmal. Ústavný súd však vyhodnotil postup okresného súdu a zistil, že v období od 29. marca 2000 do 10. januára 2001 (v trvaní 9 mesiacov) a od 16. mája 2005 do 3. apríla 2006 (v trvaní 11 mesiacov) došlo k zbytočným priet'ahom, pretože v uvedenom období okresný súd nevykonal žiadne úkony smerujúce k rozhodnutiu v posudzovanej statusovej veci.

Okresný súd teda najmenej 20 mesiacov vo veci nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako žalobca v napadnutej veci počas súdneho konania nachádzal, pričom výsledkom jeho rozhodnutia bolo v zmysle § 103, § 7 ods. 1, 2 a ods. 3 OSP, ako aj príslušných ustanovení zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov, len deklarovanie nedostatku právomoci súdu a odstúpenie veci ministerstvu vnútra na jej rozhodnutie.

Z tohto pohľadu právna neistota sťažovateľa ohľadne priznania jeho nárokov počas celého súdneho konania vedeného okresným súdom (trvajúceho viac než 4 roky a vrátane odvolacieho konania viac než 6 rokov) nebola odstránená.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 223/2000 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

IV.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, príp. prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3

ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu. Tento účel možno dosiahnuť len právoplatným rozhodnutím.

V súvislosti s úpravou sťažnosti čl. 127 ods. 3 ústavy ustanovuje: „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.“

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje a z akých dôvodov sa ho domáha“.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal priznať mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 70 000 Sk z dôvodov uvedených v sťažnosti.

Pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na okolnosti danej veci zakladajúce porušenie namietaného práva (dĺžku súdneho konania, dobu prietáhov v konaní), ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie, ktoré podľa zásad spravodlivosti považuje za primerané vo výške 25 000 Sk. Sťažovateľom požadovanú výšku primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd považuje v okolnostiach prípadu za neprimeranú.

V.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd zaviazal okresný súd uhradiť trovy konania jeho právnej zástupkyňi, a to za dva úkony právnej pomoci á 2 730 Sk, 2 x režijný paušál á 164 Sk a 19 % DPH vo výške 1 037,50 Sk, spolu 6 825,50 Sk.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách požadovaných právnu zástupkyňou sťažovateľa vychádzal z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľ bol vo veci úspešný, a preto je potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania okresným súdom.

Pri výške náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovenia § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“), ktoré upravuje výšku odmeny za zastupovanie pred ústavným súdom a podľa ktorého ak predmet sporu nie je oceneľný peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna šestina výpočtového základu. Vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru (porušenie základného práva alebo slobody nie je v zásade oceneľné v peniazoch) postupoval ústavný súd pri výpočte náhrady trov právneho zastúpenia sťažovateľa podľa ustanovenia § 11 ods. 2 v spojení s § 1 ods. 3 citovanej vyhlášky.

Podľa takto určených kritérií je výška odmeny za úkony prevzatie a príprava veci, podanie vo veci samej 2 730 Sk za jeden úkon právnej pomoci, t. j. za dva úkony spolu 5 460 Sk. Ústavný súd rozhodol aj o priznaní výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., t. j. dvakrát 164 Sk, spolu 328 Sk, ako aj 19 % DPH vo výške 1 037,50 Sk.

Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. novembra 2006